

вѣда да закрѣпимъ, или да тѣчимъ на помощъ въ негова пѣла. Тоще съ дѣлїа дѣхобни на милосердіе то, другїго ѿ грѣхъ да ѿбѣдимъ, невѣщаго въ законъ атъ Господень и въ благочестїе то да наставимъ, добры советы да му давамъ, да претърпѣвамъ, не токму свѣды те на другы, но и да имъ простимъ, и за спасенїе то на всѣкого да самѣлимъ милосердомъ Богъ. Понѣже ѿ исполненїе то на тѣмъ заповѣдь, миръ атъ, и пѣла та челоуѣческа зависи: заради това Богъ ѿвѣщава особаивы благословенїа тѣмъ, кѣто исполнятъ искренно тѣмъ заповѣдь.

Кѣто престѣпватъ тѣмъ заповѣдь, не ѣ нѣжда да ги изаснимъ. Понѣже всѣте, кѣто повелѣнны те длѣжности не исполнятъ съ престѣпници на тѣмъ заповѣтъ. И въ то престѣпване съ заклоувають слѣдующы те дѣла: на родитѣлы те непокоренїе, оупиранїе, ропшенїе, невѣрность, размирїе, немѣна, самолюбіе, славолюбіе, сребролюбіе, скѣпность, немилосердіе, грѣбость, гордость, презрѣнїе, ѿвѣжденїе, свѣлазнь, и други подѣбни порѣки.

§ I

Шеста та заповѣдь ѣска, да не вѣдимъ ближнаго своего, ни чрезъ насъ, ни чрезъ другїго, ни дѣломъ, ни мислю: но паче да быго запазили ѿ всѣкаква вѣда.

Всичкї атъ челоуѣчески родъ ѣ нѣкѣе общество, за благополучїе то на когото немѣнимъ ѣ потребно ни да не бы повредили другїго, кѣто ѣ членъ нашъ и съ-